

35. Zsoltár.

A név szentségéhez.

1. Ott, ahol az Ipoly vize szép csendesen folydogál, Gyarmat

melletta tulsó oldalon fekszik Nagykóvár; A lakói

szinmagyarok, derék népek: Mindegyikük csupa sziv és csu

pa lélek, A ténékeny anyaföldnek szerelmetes fiai.

2. Falubeli nemzetségek között a legnépesebb, Ezeknek egy ágazata a legtekintélyesebb:

Ők birják nagyszéltében a falu javát,

Mindmegannyi jómódu, hatalmas család,

Gyönyörűek, aranyosak fiai, leányai.

3. János bácsi öközöttük a legisleggazdagabb:

Száz holdon is felül jár a vagyon, amit igazgat;

A faluban csak úgy hívják: "gazdag Cseri".

a 35. ik zsoltárhoz.

7. Jenicsarik zászlaja volt a csillag és a félhold

Ettől lábra kapott a gyenge, a beteg s a félholt;

S abban a szent meggyőződésben harcoltak,

Hogy a csatáren elesettek, holtak

Lelkeit angyalok viszik a próféta keblére.

15. A csillag, a félhold együtt járnak a magas égen

Egyszer távol, másszor igen közel a sötét éjben;

Ha feltűnik ez a Csillag, e ragyogó :

A félhold is Mellette lesz és villogó

Sugárözönében tündöklük a Boldogságos Szüz!

16. A szultánok testőrségét janicsárok alkották,

Kisérték őket mindenütt e vitéz, hős katonák:

Igy kíséritek ti is az Isten Fiát,

Ha legyőzitek a szivekben a sátánt,

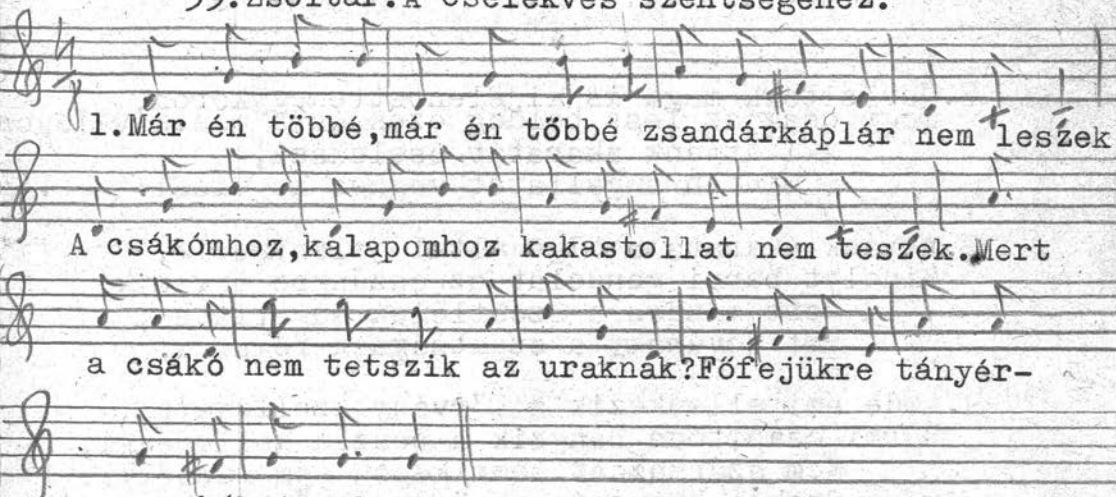
Ki üldözi Krisztus Lelkét, a magyarok nemzetét!

7. Mikor Budavárát visszafoglalták a nemzetek,
A törökök hadai pedig len széjjelszéledtek:
Igy lettek a jenicserik ma is Cserik,
A próféta helyett a Jézust tisztelik,
Aki őket visszaadta ismét mi nemzetünknek.
9. Vajha felismerné ebből ez a jeles nemzetség,
Hivatását, hogy általa Jézusunk dicséértessék
S uralkodják a szivekben, a világon,
A családban, ellenségen és barátan:
S Néki minden teremtmény is szívesen meghódoljon
9. Ezért le kell győznünk egy pokoli erős sereget,
Ki most az alvilágból e földre felkerekedett;
Harcolnunk kell a sötétség uraival,
Aki vérbenforgó szemmel reánk rivall,
Ide pedig új vitézek: jenicserik kellenek!
10. Amde ezek a vitézek nem puskával harcolnak,
Hanem pusztá igéjével az Ur Jézus Krisztusnak,
Miként Ő harcolt Lelkével itt e földön,
Hogy győzelme legyen most és mindörökön,
Nem pedig hervatag virágokból fonott koszorú.
11. E harc sikeréhez Atyánk megadta kegyelmeit,
Mikor minket a Világi Rendnek kastélyába vitt:
Ebben nyitott számunkra olyan iskolát,
Mely a törvényben működővén oly fegyvert ad,
Hogy ezáltal ellenünket meg is tudjuk igézni.
12. Ime a név^{nek} szentsége ide hozott el minket,
Hol a szívnek érverése foghatóan is lüktet:
Hogy belássunk nyitott szemmel a titkokba
S ne lehessen hallót szöni úgy titokban,
A szegény, hiszékeny emberek megtévesztésére.
13. Jertek hát jeni Cseriek Jézus hadseregébe,
Munkátokért szép csillagot kaptok tőle cserébe:
Hogyha bátrak lesztek és engedelmesek
És az Ő^{est} teteiben győzedelmesek,
Néktek adja Önmagát : az Esthajnali Csillagot!
-

36. Zsoltár. A viszony szentségéhez.

1. Pántlikás kalapom Fujdigálja a szél; Kö-
szönöm, galambom, Hogy eddig szerettél.

35. Zsoltár. A cselekvés szentségéhez.

sapkákat reknak.

2. Sem a csákó sem a sapka nem adja meg a módját,
Hogyan munkáljuk ágazán az Istennek szent dolgát;
Csak az ember tiszta szive diktálja,
Miként teljesül Atyánk kívánsága.
3. A cselekvés szentségének az a tiszta törvénye,
Mint azt maga Krisztus Urunk világosan hirdette,
Hogy csak azért munkálkodjék mindenik,
Mert a mi jó Atyánk is munkálkodik.
4. Se gazdagság, se élvezet minket el ne csábitson,
Se kevélység, se bosszu cselekvésre ne inditson,
Mert ezek csak gonosz rémkisértetek,
S ezek által sátáné lesz leketek§
5. Ha tetteim rugója lesz ez az álfött gondolat,
Munkáimnak minden nap új szent sugallatokat ad.
És az én gyenge, gyarló erőimet
Bekapcsolja Atyánk nagy terveibe!
6. Boldogító a parányi emberre e felfogás,
Hogy az arasznyi létben is meglegyen a látomás,
Mely biztosít a munka jutalmáról:
Igy nem dolgozik hiába a vándor.

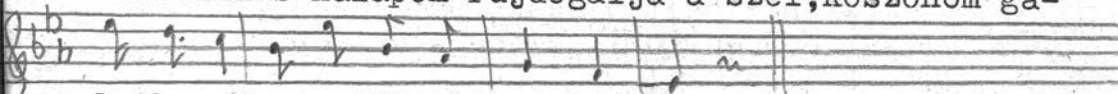
7. Üdvöztőnk maga is kijelentette egykoron,
Hogy csak az lesz boldog ezen és a másik világo
Aki Atyánk akaratát cselekszi,
S minden sugallatát véghez is viszi.
8. Atyánk akarata az Ige által jelentkezik,
Mihelyt bármi gondolat az eszünkbe érkezik,
Mert minden a Szentlélek sugallata,
Mit jóváhagy a szentségnek fogalma.
9. Ámde ami ellenkezik a Törvény szellemével,
Bármi csábítóan hangzik a beszéd kellemével,
Nem származhat semmiképen sem mástól:
Csak a hazugságnak öreg atyjától!
10. Közel vagyon az Ige hozzánk a mi hű szivünkben
S mint a galamb a fészkeről azonnal fel is reb-
Hogy a munka termő gallyára szálljon ben,
S el ne vesszen semmi e nagy világon.
11. Ez az Igecselekvésnek határozott titka, ja,
Minek lakatját az értelem mindjárt meg is nyit-
Ne legyék csak az Ige hallágtója,
Hanem annak lelkes végrehajtója.
12. Az igecselekvő ember pedig mindig boldog lesz,
Nyugalmasan dolgozik ő, ha hozzáfog bármihez;
Égben meg jutalma Jézus Csillaga,
Kiben neki Jézus Önmagát adja!

35. Zsoltár.

Jézus látogatása. A viszony szentségéhez.

1. Pántlikás kalapom Fujdogálja a szél; Köszönöm ga-

lambom, Hogy eddig szerettél.

2. Amig engem szeretted.
Piros csizmát viseltél;
De ha már most nem szeretsz:
Mezidláb is elmehetsz!
3. Kérlek, édes Atyám,
Ne mondd ezt énnekem,
Mert magam igazán
Csak Néked szentelem!
4. Szent Fiadnak lábait
Könnyeimmal áztatom,
És amint tanít a hit:
Bánattal csókolgatom.
5. Hajam dus fürtjeivel
Szent testét törölgetem,
És minden erőimmal
Szívem Hozzád emelem.
6. Van széna, van szalma
A szénatartóban;
Megcsókollak, galambom,
A pitvarajtóban.
7. Ta vagy én jegyesem :
Jézusom, Istenem!
Tudom csak szent csókkal
Illethetsz Te engem.
8. Te vagy Istenige,
A kezdet és a vég,
A büntelen eszme:
Szívem csak Érted ég!
9. E szent beszédedért
Ma nálad megszállok,
És ugyancsak ezért
Veled vacsorálok.
10. Nem vagyok én méltó
Hogy jöjj hajlékomba
De elég csak egy szó:
S tiszta leszek nyomban!

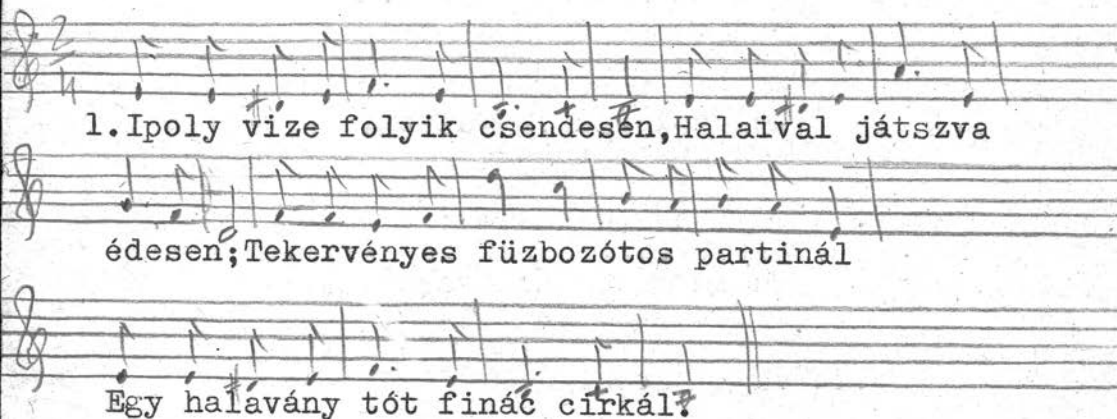
11. Csak kérlek, Jézusom,
Hogy Veled lehessek;
S eszembe ne jusson:
Más utat keressek.

12. Ahová én megyek ,
Te oda nem jöhetsz ;
De mindig követlek,
A merre Te vezetsz.

13. Ime, én Istenem
Szolgákó leánya:
Legyen ugy énnekem,
Amint Ő kívánja!

37; Zsoltár.

A határon. A viszony szentségéhez.

1. Ipoly vize folyik csendesen, Halaival játszva
édesen; Tekervényes füzbozotos partinál
Egy halavány tót finác církál?

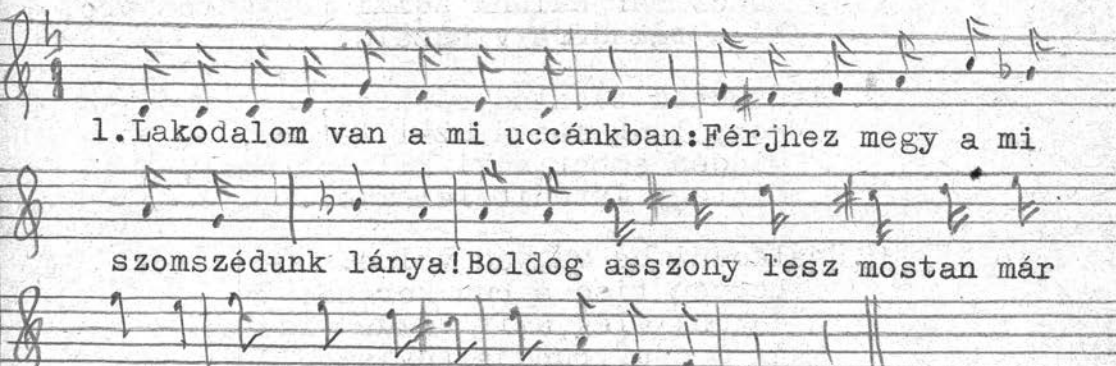
2. Miért vagy oly halvány főlegény?
Mi gond fészkel szived közepén?
Hiszen néked nyilik minden kis virág,
És tied az egész nagy világ!

3. Nagy hatalom van a kezekben,
Amit kívánsz, meglesz hirtelen:
Viheted a szegény magyart vásárra,
S eladhatod barmok módjára.!

4. Vagy ha tetszik, átjössz az Iplyon
Nem áll ellen senki utadon;
Nincs már nálunk semmi fegyveres erő,
Ki a támadóra visszalő.
5. Kitüzheted zászlód bárhova,
Hogy lengesse a szél tétova,
Minden ember neki kalapot emel,
Mintegy istenífélekemmel.
6. Uralkodni ha vágyad volna:
Legyen tied a hun korona;
Nékünk elég, amit Jézus visele:
Az ő csuf ruhája, tövise.
7. Nincs is a magyarnak más vágya,
Csak hogy ellenségét szolgálja:
Hogy megmossa annak, annak lábait,
Ki megtetézi fájdalmait.
8. Ezt mutatja Jézusunk sorsa,
Ezt a kemény életiskola:
Hogy a felbujtatott, örült néptömeg
Saját Megváltóját ölte meg.
9. Mi szivünkből élet vize foly
Oly szeliden, miként az Ipoly;
Mindenkinek ételt, italt, enyhet ad:
S ezért semmi pénzt el nem fogad.
10. Ha ezt a vizet fogod inni,
Mégváltoznak arcod színei:
Halvány földjén rózsák fognak nyilani,
S elszállanak szived gondjai!
11. Ember! ne gyülöld a társadat!
Mert ez neked sötét gondot ad;
S aki egyszer honfitársát gyülölte:
Nincs magában maradó élte!

38. Zsoltár.

Szomszédság. A viszonyok szentségében.

1. Lakódalom van a mi uccánkban: Férjhez megy a mi
szomszédunk lánya! Boldog asszony lesz mostan már
ő is, Csak szívét ne járja át a tövis.

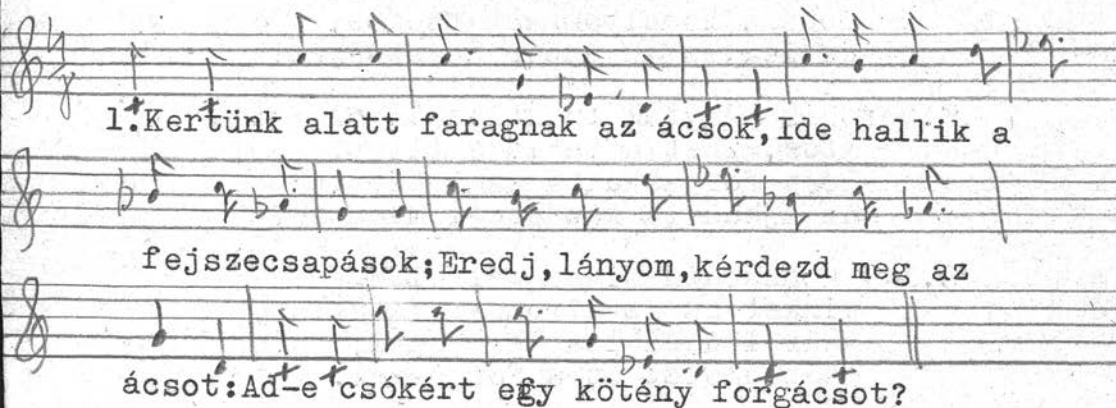
2. Szép gyöngye volt ő a szomszédságnak,
Benne tiszta érzelmek lakának;
Mindenkihez nyájas volt és kedves,
Szelid, okos s igen kellemetes.
3. A Szentlélek bőven övezte fel
Bájjal, csinnal és gyönyörűséggel;
Ékességét nem a cifraságban,
Nem kereste sem a léhaságban.
4. Szorgalmatos volt a tanteremben,
Figyelmes a tan iránt élénken;
Jó talajra találtak az igék
Az ő ártatlan szívében mindég.
5. Ő a Törvényt szívesen hallgatta
S ezt szentségül szívébe fogadta;
Ezért teste, lelke mindig épül
Távol a bűn fertőző szennyétől.
6. A szomszédság az a gyakorlótér,
Hol a létnek minden tője elfér;
Itt játszanak vígan a gyermekek,
S munkálkodnak folyvást a felnőttek.

7. Itt kötődnek a napi üzletek,
Melyek tisztos haszonhoz vezetnek;
Itt fejlődik ki az istenes élet,
Aki mindent üditően éltet.

8. Áldott legyen a mi szomszédságunk,
A mi kedves férjhez ment leányunk.
/Szívünkben ezt igazán kívánjuk:/
Hogy az emberek itt megismerjék
A viszonyok igazi szentségét.

39. Zsoltár.

A szent csók. A viszonyok szentségében,

1. Kertünk alatt faragnak az ácsok, Ide hallik a
fejszecsapások; Eredj, lányom, kérdezd meg az
ácsot: Ad-e csókért egy kötény forgácsot?

2. De nehéz a szegény ember sorsa,
Nem is telik a hitvány gyűjtésre;
Kénytelen az ember félrelépni,
Ha becsületesen akar élni.

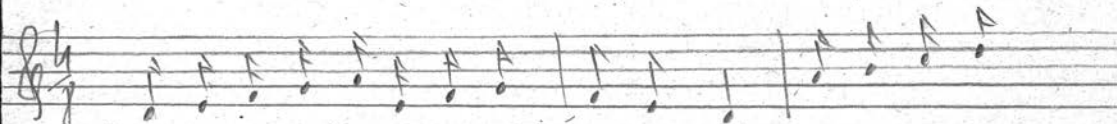
3. Édes anyám, azt mondják az ácsok,
Hogy ők csókért nem adnak forgácsot,
Mert a csók nem a portéka ára,
Hanem a szent köszöntés formája!

4. A mi Atyánk parancsolta nekünk
Hogy egymást a szent csókkal köszöntsük,
Tanuljuk meg, mi is így köszönjük:
Különben szóba sem állnak velünk!
5. Édes anyám, maga okos asszony.
Erre engem szívesen oktasson,
Ha máskor valahová küld engem,
Ilyen szégyen ismét el ne érjen!
6. Nem tanítottak engem sem erre,
Nem adhatok választ kérdésedre;
Fordulj tehát idegen emberhez,
Aki néked tájékozást szerez.
7. Elmegyek hát én megint az ácshoz,
Ő talán felvilágosítást hoz
Ebbe a homályos sötétségbe,
Ne legyen az ember nevetségre!
8. Mért is hagytak tudatlannak minket
Azok, kiket a tanítás illet?
Hogy forgassuk a nagy hittitkokat,
Ha ajkunk a kezdetnél megakad?!
9. Így könnyedén mindenből kiforgat
Minket az az átkozott vadállat,
Akiről a Biblia is beszél,
Ha előhozza őt a forgószél.
10. Azt mondták megintelen az ácsok,
Amikoron elmentem hozzájuk:
A szent csók a beszédnek igéje,
Piros rózsá, szívek veritéke.
11. Ha napsugár a földet érinti,
Ha felhő harmatát földre hinti;
Ha csipogni kezd a márfiók,
Ha megtér a bűnös: ez a szent csók!

12. Szent csók a beszéd tiszta igéje,
A léleknek szíves köszöntése;
Ám a szívnek bűnös kívánsága
A szent csóknak szomorú halála.
13. Az Ige mint egy kis tarka lepke
Ajunkra röpöppen vígan billegve,
Egy ajakról másik ajakra száll:
Udvarol neki minden virágszál.
14. Adjon Isten jó estét, nagyasszony!
Itt van kendnek egy kis tiszta haszon,
Hogy legyen a konyhán sok forgácsa
S emlékezzék az egykori ácsra!
15. Az Ács Fia volt a mi Mesterünk,
Ő tanított hogy és mint köszönjünk:
Hogy szent csókkal köszöntsük mi egymást,
Ugy bőven jó minden áldás folyvást.
16. De ha lelépünk az Ő utjáról,
És jó szerencsét próbálunk máshol:
A bűn csókja mindent megfertőztet,
Asszonyt, embert, a szívet és lelket.
17. Megtanultuk a szent csók nótáját;
Isten áldja meg a kend családját!
Ha minket így tanítottak volna,
Rendben lenne az ember naplója!

40. Zsoltár.

Both Istvánka halálára. A változások szentségéhez.

1. Kitették a holttestet az udvarra! Apja, anyja

keservesen siratja; Most látszik meg mi volt nekik

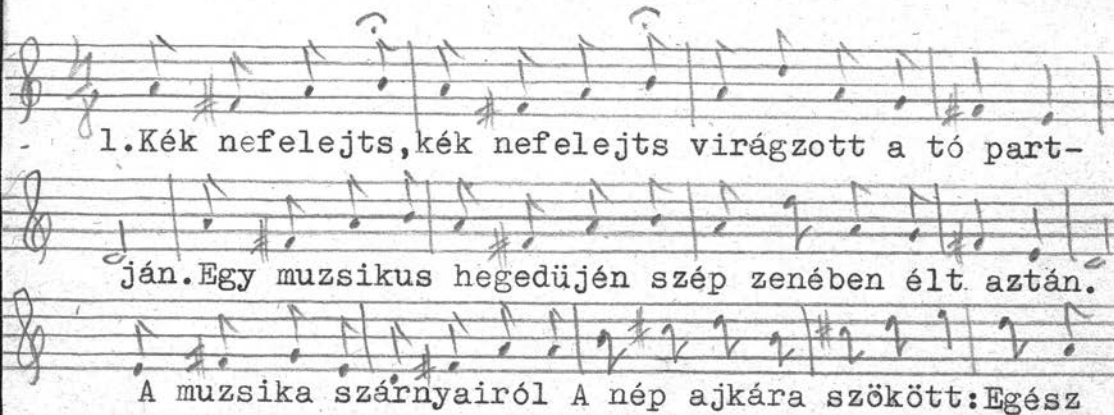
a gyermek, Fájdalmában lelkük, testük úgy remeg!

2. Pedig szegény kis fiucska alig élt;
Nem is ért mást, csak keserű szenvedést.
Terhe alatt, mit reá mért csillaga,
Kicsiny teste hamar összeroskada.
3. Mi Atyánk mindent akként teremtett:
A nagyot úgy, valamint a gyermeket,
Miként azt az Ő szent célja kívánta:
Ennek rózsza, annak tövis az ágya.
4. Ám ezen a jámbor meg nem ütközik,
Nem csügged el, sem meg nem botránkozik:
Mert aki itt megnyeri az bétéletet,
Az amottan elveszti azt, úgy lehet.
5. Bizonyága ennek Jézus igéje,
Hogy a vakonszületettnek nincs vétke,
Hanem azért született ez életre:
Kitűnjék benne Atyánk dicsősége.
6. Nagy titka ez Isten végzéseinek,
Minek nyitja csak az égbén nyilik meg.
Elég ebből nekünk annyit ismerni,
Hogy a való élet nem az itteni!
7. Elég tudni, hogy akik itt szenvednek,
A mi Atyánk kebelére vitetnek,
Ki minden vér-s könnyhullatást letöröl,
S kezdődik az igaz élet előlről.

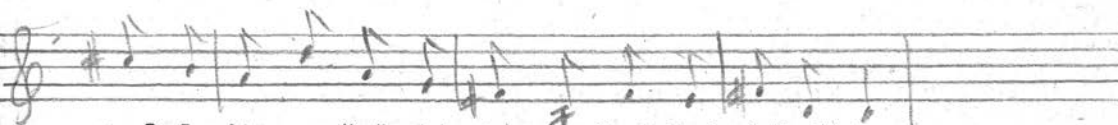
8. Elég nekünk Krisztus Urunk szent szava,
Hogy a mennynek legkisebbik angyala
Nagyobb, mint e világ legfőbb embere,
Akit e föld valaha is visele!
9. Így ha Atyánk Istvánkánkat elvette,
Országában kis'angyalává tette:
Akkor ő lett a mi kedves védszentünk,
Kit élteben ápoltunk és féltettünk!
10. Most már, Gyermekeim, megnyugodjatok
S ha kisirtátok már végül magatok:
Fohászkodjunk a mi kis angyalunkhoz,
Ki az Urtól enyhet, vigasztalást hoz.
11. Látni fogjátok őt álmaitekban,
Hogy az Isten szent boldogságában van;
Érezni fogjátok az ő kis kezét,
Mint világit előttetek szerteszét.
12. Szent Istvánka! Imádkozzál érettünk,
Kik e világ sötétségében élünk:
Hogy hivek maradjunk mi mind halálig
Jézusunkhoz, kopórsónk bezártáig!

41. Zsoltár.

Lenkének emlékül. A változások szentségéhez.

1. Kék nefelejts, kék nefelejts virágzott a tó part-
ján. Egy muzsikus hegedűjén szép zenében élt aztán.
A muzsika szárnyairól A nép ajkára szökött: Egész

nefelejtsmező lett A zengő dalok között.

2. Kék nefeljts kivirágzott
Egy kis fiu szemében,
A nuzsikus családjának
Dallamos szentélyében.
És most ottan hervadoz már
A temető sirhantján:
A vértanú nagyapának
Keblére kívánkoztván.

3. Kék nefelkejts szinpompája
Volt Istvánka szemének;
A nagyapa hulló vére
Nefelejts nemzetének.
Igy mentek ők mind a hárman
Az Ayának ölére:
Nefelejts virágokból font
Csókot adni örökre!

42.Zsoltár.

A családi szentély.A Világi Rend szentségéhez .

1.Szálldogál a fecske,de visszatér este fészkére.

En is sietek a házi szentélybe;Nincsen semmi kerek

e nagy világon,Mit ugy szeretnének,mint ahogy

én téged:családom !

- 2.A családi szentély^{egy} a ~~szentély~~ hitvány rejtély:kisvilág
Abban nyilik a legszebbik gyöngyvirág;
Nincsen ennél illatosabb rózsafa,
Mint a terebélyes,gyümölcsökben édes:családfa!
- 3.A mi Atyánk keze,szentséggel övezve:ültette,
Hüs harmattal,napsugárral nevelte;
Meg is hozza minden napnak rózsáját;
Boldog,aki ilyen környezetben pihen:éltén át.
- 4.Jönnek a csemeték,mint a kis remeték:világra;
Elhelyezkednek a fészken sorjában.
Egyszer játszva,máskor sirva ébrednek,
De minden nap estjén,édés anyuk ölén:pihennek.
- 5.Szent növekedésben mindig tettere készen:állanak
Szereikkel vigan versenyt játszanak;
Előttük nincsen semmi lehetetlen: len.
Mindent kitalálnak,mi jó mulatságnak:szünte-
- 6.Hangos lesz az udvar,a szoba,apitvar:szavuktól,
Visszhangzik a szomszédság lármájuktól;
Ha csendesek,reménykedve hallgatjuk :
Mit szól az ő édes,mézes csókra éhes:ajakuk?

7. Az eszük járása, szemük villogása: mély titok,
A szüléket reményekre buzdítók;
Észrevétlen felnőnek a csemeték,
Kinyílnak a szárnyak s a világba szállnak: a
remeték.
8. A családi szoba, minden zege-zuga: iskola:
A szülőktől élet titkát tanulja
A gyermekek felnövekvő serege,
Mint Urunk törvénye az ember szívébe: bevészte,
9. És ha összejönnek olykor a fészeknek: küszöbén
Az őszülő szüléket felköszöntvén:
Megjelenik már az erős nemzetség,
Hogy az Urnak dolgoát, a háznak szent falát:
építsék!
10. S ha eljő az ősznek, a téli időknek: estéje
Falevelek elmulásról regélnek:
Az öregek elröppenő ereje kelt uj
Az uj hajtásokban, a kőzép virágokban: életre.

43. Zsoltár.

Ellentétek. A változások szentségéhez.

1. Édes, kedves kenyeres pajtásom ! Erre haladj, ezen

a csapáson, Amit én mutatok néked, Mert ezen

bizton eléred : célodat.

2. Az a másik gyalogösvény pedig,
Amelyiken vigan jártál eddig,
Nem jó irányban visz téged:
Sohse hozhat az jó véget, - meglátod!

3. Az az ut, mit én mutatok néked,
Azon jár a becsületes élet;
A másikon rablók járnak,
Akármit is prédikálnak-Tenéked.
4. Az én utam Jézus Krisztus utja,
Mi az eget és földet befutja;
Ha talán kissé göröngyös:
De a végén vár örökös -Boldogság.
5. Krisztus Urunk sohse prédikálta,
Hogy lépjünk a kommunista ártba:
Mégis lett vagyonszövetség
A parázna nőszövetség -Nélkül is!
6. Ám a huncut csalafinta mester,
Aki minden napi árat felver:
Más vagyont elkobozza,
Pártosoknak osztogatja-Vakmerőn.
7. Nem bessüli meg a fehér népet,
Kit az Isten tisztának teremtett,
Beszennyezi fertőzettel,
Mitől a nemzet veszett el-Mindenütt.
8. Nem is adhat vagyonszövetséget,
Mert nem engedi azt a természet,
Csak a szebed szerelemmel
Ámitja el a szentelen-A népet.
9. Még a komun szavát is ellopta
Bibliából ez a bukott fajta,
Hová azt Jézus beírta
Mikor testét osztogatta-Kenyérnek.
10. Ha te tudnád, mi a komunió,
Milyen szent tan, milyen boldogító:
Nem fordulnál a konyhára,
Hogy más tüzzel gyujts pipádra-Barátom!

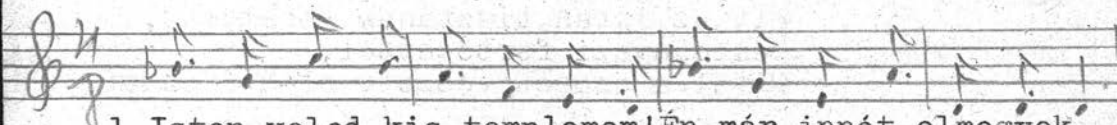
11. Jézus Önönmagát feláldozta,
Nem az embertársakat kinozta;
Nem ontotta a más vérét,
Hogy ezeknek drága bérét-Használja!

12. Krisztusunkban mindenki megbékül
A parázna nőközösség nélkül,
Elérheti a szükséges
Anyagi vagyonbőséget-Mindenki.

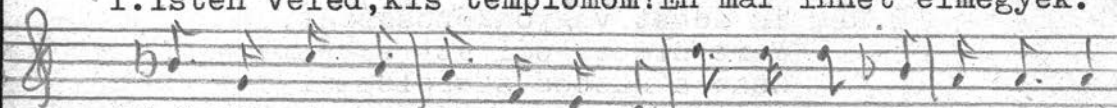
13. Maradj tehát Üdvöztöd mellett,
Amig éltet téged a lehellet;
Csak így lehet boldogulni,
Másképen el kell kárhozni-Örökre!

44. Zsoltár.

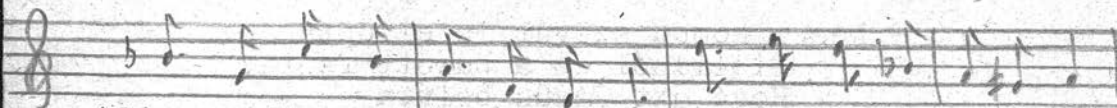
Egy lelkesznek emlékül. A Papi Rend szentségéhez.

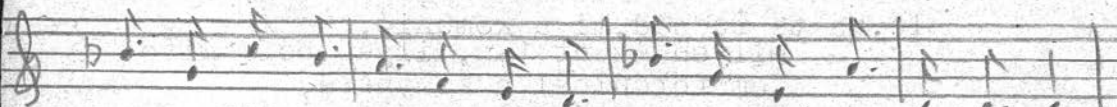
1. Isten veled, kis templomom! Én már innét elmegyek.

Dörömbölnek az égbolton Sűrű sötét fellegek.

Adjon az Ur gondviselőt, Aki téged védelmez; Mert

mire én visszajövök, Isten tudja, mikor lesz!

/A próza cantabunde, dallamos olvasással:

2. És jöttek és győztek jó keüvü legények,

Gyurtak és főztek házban és udvaron..
Uj ösvényeken jártak,uj hangot hoztak,
Sokakat felébresztének és sokakat elaltatának!

3. Mászkáltak boltban és Paplakon; Ugráltak ajtón és ablakon ;mindent kisöpörtenek és kedvükre berendezkedének a kedves gyermekek, kiké~~rt~~ aggódva imádkozának a távoli szülők!
4. Felmásztak az elhagyott templom tornyába a játszadozó fiuk,és nagyon megörültek a két kis haragnak,kik egyedül ott szomorkodnak és virrasztanak vala a magasban.
5. E két harngocska vala kedvenc játékszerük, és gyakorta beharangoztak velük a jókedvű fiuk és várták a hiveket,hogy majd mulatnak velük,ha előjönnek a lányok és asszonyok!
6. De a hivek nem jöttek elő,mert nagyon félnek vala,és mert nagyon elrejtezkedének a pincékben és titkos helyeiken vagy a messze nyugaton.
7. Egyszer egy valaki megjelent az elhagyott templomban és könyörgött az Urhoz mondván:„Jó Atyám!Add nekem az elhagyott templomokat, hogy megtöltsük azokat hittel és szentségekkel. És lakozzál ismét köztünk a Te szerelmes Fiaddal és Szentlelkeddel.Ámen!”
8. És mondá az Ember,ki biborban,palástban,tövisben és nádszállal,állott a tömeg előtt az időben;és mondá az Ő szentséges Atyjának,bemutatván Neki a Föld gyermekeit:„Atyám!Íme az ember”
9. Az Atya pediglen megkönyörülván az Ő esendő teremtményein kegyesen letekintván a mennyből mondá a szegény embernek:„Néked adom az elhagyott templomokat,hogy hűséggel gondozd nékem azokat.Legyen néked a te kívánságod szerint!”

10. Üdvözöllek kis templomom;
Most már megint itt vagyok!
Nem is lesz már egyéb gondom,
Csak teveled mulatok.
Adjon nékem jó Istenem
Szent igéket ajkimra,
Hogy mikor őket hirdetem,
Lángra gyuljoh a szikra.

11. És eljőve valaki a szomszédból, és megcsókolá a Mestert mondván: „Üdvözlégý Rabbi!” És az ő csókja nem árulta el a Mestert a poroslóknal Hanem elárulta neki a szent titkot, mit szívébe helyezett az Emberfia.

12. Mester! Ime a könyv, melyet az Ur angyala adott nékem az elhagyott templomban, mikor a jókedvű fiúk játszadoztak a te harangjaiddal és hiveiddel; vedd el és olvasd!

13. Edd meg e könyvet, ha keserű és izetlen is lesz először, de ha megemészted, édes lesz neked, mint a lépesmész. Erős leszel és bátor; és látni és hallani fogsz igéket, miket mások sohasem látnak és hallanak. És mikor harmadszor szála a kakas, mondá a Mester:

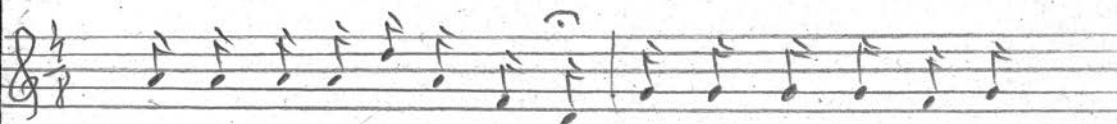
14. Mindenható égi Atyám!
Örök a Te jóságod.
Kegyelmes voltál én *számon*
Mikor jártam a világot.
És mikoron elvesztettem
Minden földi értéket:
Akkor hoztál kegyelmesen
Elém égi kincseket!

15. És mikor meghallák az emberek ez új igéket, miket a Mester hirdetett, megcselekvék azokat férfiasan, és levetkőzének a kiskorúságból és nagykoruakká levének Krisztus mértéke szerint. És jövének a magyarok és zsidók, a németek és oroszok és minden nemzetek, népek és nyelvek

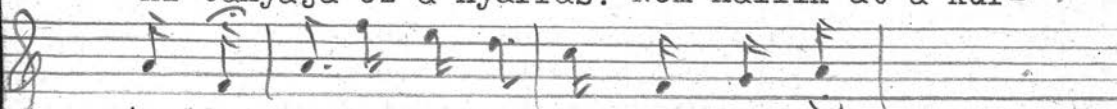
az ő családjaik és rokonságaik szerint, az ő nemzetségeik és törzseik szerint Székemből, és siránkozának nagy siránkozással a boldogságtól és örömtől, mert megtalálták és megnyerték az ígértete, hogy Isten fiainak neveztesse nek. És nagy dicsőséget adának az Atyának és az Ő Fiának és az Ő Szentlelkének. Amen.

45. Zsoltár.

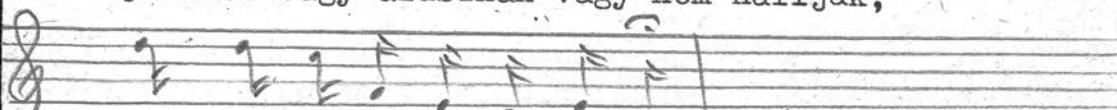
A pásztorokhoz. A Világi Rend szentségében.

Ki tanyája ez a nyárfás? Nem hallik át a kur-

janás! Vagy alusznak vagy nem hallják;

Vagy talán nem is akarják!

2. Pedig nagy baj van a pusztán:

A farkasok egymásután
Báránybőrben járnak-kelnek
Nagy kárára a hiveknek.

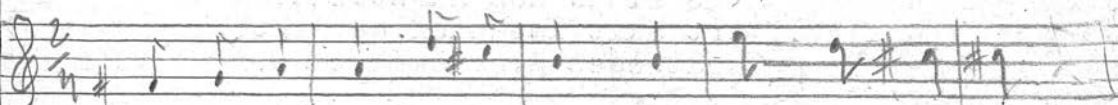
3. A pásztorok elfutottak

Láttára a farkasoknak/ordasoknak/
A bárányok meghuzódnak
Zeg-zugában az akolnak.

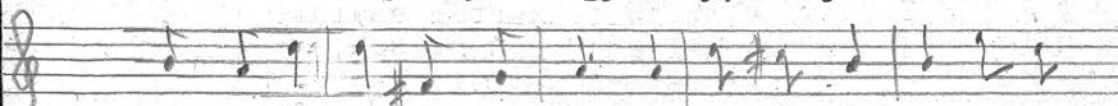
4. Csattog a véres kalapács,
Minden ütés egy harapás
A nép eleven testébe,
Kinek patakzik a vére!
5. Meghasonlott önmagában
A magyar saját honában;
Önmagát marcangolja
Egy rossz igézetnél fogva.
6. Minden nemzet ismét ujul,
Csak a magyar pusztul rutul,
Hogy a világ csufja legyen
Szár az földön és tengeren.
7. A béres hiába kiált,
Nem hallja meg annak szavát
Sem az ura, sem a papja:
Mind a rádiót hallgatja!
8. Ha azt akarja a pásztor,
Ne legyen baj, valahányszor
Előjön a vad toportyán,
S rend legyen az egész pusztán:
9. A béresnek meg kell adni
Minden módot, eszközt, ami
Törvény szerint megilleti:
Ezt ne tagadja meg senki.
10. Mert ha ezt tőle elvonják,
Az ő vállát már nem nyomják
A felelősség terhei,
S ez csak a pászort terheli!
11. A pásztor a szent Papi Rend;
A béres a Világi Rend;
A kettőnek egy a célja
De kettő azok acélja!
12. Világi Rend minden tagja
Tettel szívvvel azt akarja,
Hogy a mi Atyánk törvénye
Legyen hiven teljesítve!

46. Zsoltár.

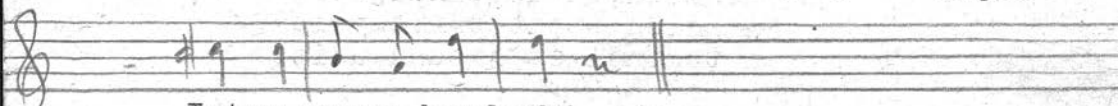
A vénlányoknak. A nemzés szentségéről.

1. Ez a kis lány olyan nagy lány, Nem jár már a

legény után. Már nem mondja a legények: Adjon

Isten engem kendnek!

2. Elröppentek már az évek,
~~Feszkötöről nem bregélnék.~~
Hó borítja a hegytetőt,
Hideg szél szántja a mezőt!

3. Nincs a szívnek többreménye
Hogy a jegygyűrűt cserélje;
Megmaradtak ám a vágyak,
Bár az erők tovaszálltak!

4. Ugy eltűnt a test hatalma;
Nem öleli gyermek karja
Simogatva édes anyját,
Csevegő ajk csókot nem árt!

5. Mindezt bőven kárpótolja
A mi Atyánk gondolatja:
Mert több annak a magzatja,
Aki sohasem fogana:

6. Mint annak, aki férhez ment
S testi gyermekeket nevelt;
Ha nem szülte őket újra,
Kidobta az országotra!

7. Vigadj, örvendj, te magtalan!
A te élted nem hasztalan:
Mert akit Istennek nevelsz,
Saját édes gyermeked lesz.
8. Ez jobban meg fog becsülni,
Mint akit akartál szülni;
A Lélek e gyönyörében,
A test vágya tovarebben.
9. Vénleányok ifju lányok
Lesztek, ha megtanuljátok
A Lélek szent törvényeit
A testnél ez jobban üdit!
10. Mert az Ige, mint a gyermek
Mégfogamzik a léleknek
Szüz méhében s megszületik,
S mint az ember felnövekszik.
11. Országában az Istennek
Csak az Igék szerepelnek;
S mint az angyalok a létrán
Le-s felszállnak egymásután.
12. Hoznak égből üzenetet,
S visznek égbe gyöngykönnyeket,
Miket e szép lányok sirnak :
Hősei a testi kinnak.
13. Áldott legyen a Szüzanya,
Ki férfi nélkül fogana.
Csak a Szentlélek árnyában
Szült fiut szüz anyaságban!
14. Minden lány ily szüz anya lesz,
Kiből Magára testet vesz
Az Ige: a Fiuisten,
Ki megtestesül a tettekben.
15. Ezt a Fiut Szentlélekben
Foganja ő s szüli szépen

Távol minden befolyástól,
Mit a test s vér befolyásol.

16. Mert csak ezek a szülöttek
Isten fiai lehetnek;
Ezért a test szülöttinek
Kell, hogy újra szülessenek!

17. Erdemes hát megöszülni, hogy
S így tudjatok fiat szülni;
Az Ige cselekvésében
Szüzi kebletek ölében.

18. Mert a nemzés igaz szentség,
Ebből nő ki szent nemzetség;
Ezt szolgálja leány s asszony,
Hogy új rügyeket fakasszon

19. Az életnek gyümölcsfáján
Földi léte minden táján;
Ha a lányok megvénülnek:
E szentségben dicsőülnek!

20. Óh Atyánk tekints le rájok,
Ha megjö az ő órájok: Fénykörében a Bár
Fénykörében a Báránynak
Legyének, bármerre járnak!

47. Zsoltár. A galambok.

Sr. Cypriana főnöknőnek. A cselekvés szentségéről.

1. A kórház udvarán jönnek és elmennek Sürögve

forogva ideggen emberek: Férfiak, asszonyok, leá-

ányok, legények; Kicsinyek és nagyok, betegek és épek.

S mikor megkondulnak a déli harangok, Feltűnnek

közöttük a fehér galambok.

2. Szárnyaik nincsenek és mégis felszállnak,
Röpködve kecsesen intenek egymásnak.
Nem vetnek, nem fonnak és nem is aratnak:
De mégis vidáman dalolva kacagnak.

+/

3. Mennek bátran oda, hol csorog a sok vér,
Mi bőven fakad egy megdagadt jó kövér
Kelésből, mit feltárt az orvos két keze,
Hogy a vész romlását hamar megfékezze.
Gyógyítják a véres, tüzes daganatot
Sima kis kezekkel a fehér galambok.

4. És ahol ömlenek a keserű könnyek:
A fehér galambok ott is megjelennek.
A gyászfelhők között röpködnek ők bugva,
Ennek is, annak is a fülébe sugva
Valami szelidet, valami titkos szót:
Egy imát, egy fohászt, egy kis enyhet hozót.

5. Az esti homályban egy félkezű öreg
Szikkadt alakja áll; róla mint a törek
Peregnek a száradt ótvarok; s a kóros
Testet kenegeti kámforos és jódos
Kenőccsel, és mossa talpáig fent, alatt
Némán, türelmesen egy kis fehér galamb.

+/ Nem csalják ki őket a titkos kalandok,
Azért oly igézők e fehér galambok.

6. Mély álomban hever lázas fekvőhelyén
 Kinjában gyötrődve egy halovány legény?
 Álmodik sok mindent: szép rózaás, virágot
 Egy fehér galambot, kit ébredve látott;
 Jézussal köszönti karjait kitarva...
 És busan mereng, hogy csak álom volt vágya.
7. És ha vége szakad a kemény munkának,
 Mit galambszívekre a kinok rakának,
 Sziklába épített szent fészükbe térnek,
 Hálákat rebege a Szív Istenének.
 S mikor a szabad nő az uccán barangol:
 Térden imádkoznak a fehér galambok.
8. Ti vagytok, galambok, a Lélek virága,
 Tietek a földnek és emennynek országa
 Ruhátok szövö napnak, holdnak sugara,
 Göngyös erénycsokor fejetek fátyola.
 Ti szentek! Kedvesek! A ti hős lelketek
 Szerelmes dalosa: a rengeteg beteg!

48. Zsoltár. A viszony szentségéhez.

A béke angyalának.

1. Makó Jeruzsálemmel határos, Ez az Istentől meg-
 áldott város; Széles annak a határa, Elfér benne
 bizonyára-a világ.

2. Még azt mondja a hitetlen ember,
 Ha valamit távolnak tüntet fel,
 Hogy olyan messze van az ettől,
 Mint Makó Jeruzsálemtől-a térben.

3. Am e példabeszéd csak azt mondja,
Titok rejlik itten alattomban,
Mit a Lélek megvilágít,
Ha rávetjük szent sugarit-a hitnek.
4. Nincsen semmi messze a földgömbön,
Hogy a gép oda ne repüljön,
Hogy a szem oda ne lásson
S el ne jusson az írásom-hirtelen.
5. A hitnek meg ép nem lehetetlen,
Hogy Mákón, Budán legyen a Sálém;
És úgy legyen a térképen,
Mint van az Krisztus lelkében-igazán.
6. Krisztus Urunk igaz Személyében
Azt a csodálatos tényt szemlélem,
Hogy testét a zsidóságból, ⁹
Szűz Lelkét a pogányságból-vette fel. ^x
7. Így Ő Benne egyesül az egész
Emberiség; ne legyen hát merész
Sem a zsidó sem a pogány
Megtagadni Őt ezután-hűtlenül.
8. Makó, Sálém turán település
Szkitha néptől származó magvetés,
Csakhogy ott Szichem az atya,
Itt magyar-székely magzatja-és neve.
9. Zsidók foglalták el a Sálémet,
Mikor a szkithák csillaga lement;
Egymás mellett éltek, haltak
Hosszu évezredek alatt-e népek .
10. És amint volt ez Palesztinában,
Ugyanugy van most Pannoniában:
Hunok, zsidók együtt laknak,
Tanúi vagyunk mi annak -mindnyájan.
11. Krisztus Urunk a Zsidók Királya:
Ezt a pogányok ajka kiáltja;

A zsidók írása vallja,
Hogy Ő a Pogányok Papja -valóban.

12. Ez hát a szent békeség városa,
Hol az ember vérbűnét lemossa,
Hogy ezt vallja zsidó pogány:
Igy lesz Sálem Makón, Budán-örökre!

49. Zsoltár.

Az oroszokhoz. A nemzés szentségéről.

1. Valahol a Volga mentén Élt egy hatalmas

család; A népeknek hetven nyelvén

Pengették a cár dalát.

2. Az oroszok pezsgő vére
Virágzott e családfán,
Aldást hintve hü népére
Századoknak folyamán.
3. A muzsikok szentélyében
A bátyuska képe volt;
A nép a fő személyében
Istenének meghódolt.
4. A muzsik még ma is várja
Üdvözítő Istenét,
Hogy visszajő az ő cárja
És megvéltja hü népét.
5. E családfa hős árnyában
Élt boldogan a nemzet,

Európán s Ázsiában
Uj hajtásokat nemzett.

6. Mint a kaptár szorgos népe
Egy ütemben zümmögött;
Megtelt mézzel a sok lépe
Hizlalt keretek mögött.
7. Amde egyszer más méhesből
Mézet lopni jövének
Méhnimelők hosszú lesből
S egymást ölték a méhek.
8. Elpusztult a szép királyné..
Nem neveltek új anyát,
És egy hitvány ályanyáért
Kivágták a családfát.
9. Így be is teljesedének
Az irásának szavai,
És Mószych fejedelmének
Megnövének szarvai.
10. Magóg ország fejedelme
A hitbontó agóga,
Mitől részegül az elme
S minden józan lesz kóka.
11. És a Szentlélek helyére
Egy más lelket foglala,
Kinek a nép hulló vére
Szertartásos itala.
12. Harcoltak a szentek ellen,
Kiket hord ikonosztáz,
S gyönyörködnek új képekben,
Miket fest egy gonosz láz.
13. Körülvették fegyverekkel
Isten kedves városát;
Megtagadták korán reggel
Isten felkent Krisztusát.

14. Es e Gógnak parancsára
Vivja Mószocho a várost;
S megadatik nemsökára,
Hogy lerontsa azt már most.
15. De az Isten fent az égből
Tüzzel, jéggel elveszti
Gógot, Mószocho helyéről
Kénkő tavába veti.
16. Térj meg, térj meg orosz testvér
Krisztusodhoz mielőbb,
Hogy megállhass élted estjén
A te szent cárod előtt.

50. Zsoltár.

A zsidókhöz. A viszony szentségéről

1. Valahol a Jordán partján Virágzott egy

fügefá; A kegyelem meleg napján

Sok gyümölcsöt hullata.

2. E fa gyümölcsével élnek
Keresztények ma is mind;
Napjain az egész évnek
Fogyasztván azt egyenkint.

3. A mi Atyánk bő kegyelme
Különöskép. áldotta
E fügefát, s hó szerelme
Személyesen ápolta.

4. Tejjel-mézzel folyó kertben
Ültette e csemétét,
Hogy állandóan teremjen
Finom ízű csemegét.
5. Ezen a nép növekedvén
Lón felszentelt papsággá,
S családok világi rendjén
Egy felkent királlysággá.
6. De mikor Ő megszületett,
Kit két ezredéve várt:
Judának a bűnrévület
Más utat nyitott mindjárt.
7. Mert kis Bethlehem csillaga
Csak egy istálló felett
S nem királyi vár ablaka
Felett állva lebegett .
8. A nép Jézust elismerte
Igaz Üdvözítőnek,
Am az irástudók leple
Latorként feszítette meg.
9. Krisztus vére felkiáltott
Golgotáról az égre,
S nyomban megjelent az átok:
Golo lett a bűn vége,
10. Miként megírta a Tóra
A zord határozatot,
Mihelyt már ütött az óra,
A nép széjjelszóratott.
11. Krisztus e fának mondotta,
Midőn hitet kért tőle,
Bár érte vérét ontotta:
Ne legyen több gyümölcse.

12. A fa az-~~nap~~ elszáradta
S nem lett rajta több gyümölcs ;
És e népben nincs azóta
Igaz Isten-féltő bölcs.
13. Mert ha volna, nem harcolna
Az Isten Fia ellen,
Hanem Vele egybeforrva
Békén élne szüntelen.
14. És Judától elvétetett
A királypálca legott;
Beteljesedett a végzet:
A keserü vándorbot.
15. Így lőn átka szép Jesurun
Az összes más népeknek ,
Akkikhez kereké gurul
A sátán szekérének.
16. Aki nincsen Krisztushellett,
Csak sátánnak aldozhat;
Az üdvre az be nem mehet,
Mert bűn zsoldja kárhozat.
17. Térj meg, térj meg zsidó testvér
Krisztusodhoz mielőbb,
Hogy megállhass élted estjén
Itrael Szentje előtt.

51. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Aki a babáját igazán szereti, Akármilyen

zápor - eső esik, Mégis felkeresi.

2. Lám én az enyémet igazán szeretem,
Akármilyen zápor eső esik, Mégis felkeresem.

3. Az én kis angyalom olyan drága lélek,
Hogyha én őt szivemben birhatom, Mással nem cserélek.

4. Hogyha király lenne, aki tőlem kéri,
S a világot adná Ohelyette, Mégsem adnám néki.

5. Vagy ha hóhér volna, aki életemet
Kiolttja, nagy baj még az sem volna, Ha élve eltemet.

6. Mert az én Jegyesem Élet halál Ura;
Ha Miatta életem elveszttem, Visszaadja újra.

7. Az lesz boldog nagyon, Kie Ő malasztja:
Ha meg is hal, az utolsó napon Dicsőn feltámasztja.

8. Az én Angyalomnak olyan a hatalma,
Hogy az Ő szíves szeretőjének Önnönmagát adja!

9. Szivem szép Szerelme Szállj be ma énhozzám,
Hogy befogadjon testem fegyelme A fehér vacsorán.

10. S ha eljő az a nap, Mely után más nem jön,
Szivem, lelkem, mint a fehér galamb Tehozzád repüljön.

Amen.

52. Zsoltár.

A törvény szentségéhez.

1. Kis kertemben mustármagot vetettem ,Hogyha megnő

jó gyümölcsöt teremjen; Kerítését tövisekkel be-

fontam, Hogy ne bántsa idegen kéz azt ottan.

2. A kis mag nagy fává növekedék,
Látogatta állandóan sok vendég;
Napkeletről, napnyugatról jövének,
Aki rajta meg is telepedének.

3. Vendégei tarkatollu madarak,
Vig dalaik messzire elhangzanak;
Vidáman addig mulatoznak rajta,
Míg a szél őket tovább el nem hajtja.

4. Mindegyikük úgy dicséri a gazdát,
Aki nekik átvonuló ágat ad,
Mint azt saját természete engedi,
És amint kis szive sugja őneki.

5. A gerlice felkacag örömeiben,
Ha eldalolta történetét szépen;
A vadgalamb bánatosan bugva-bug,
Mert csalódott szerelmében, úgy tudjuk.

6. Csörög farkát billegetve a szarka,
Ha őt hallja, vendéget vár a gazda;
Varju károg, a bagoly meg kuvikol,
A babonás fél az ő hangjaitól.

7. Turbékolnak a galambok párosan,
Csattog a fülemile magányosan;
Fütyöl a rigó, a veréb csiripel
Kicsi szívének minden erőivel.

8. A füsti fecskének vig csicsergése
Dráma dalban kedvesen elbeszélve;
A vándor gólyának kelepelése
Légi hősnek dallamos költeménye.

9. Mustárfa e beszédben a Biblia,
Mit szorgalmasan forgat emberfia,
S mindegyik csak azt olvassa belőle,
Amit szíve kívánsága kér tőle.

10. Ha törvénykönyv lesz nekünk a Biblia,
A hitet nem bontja szét senkifia
Mindenféle tarka felekezetre,
De magmarad a háznak szent egysége.

11. E beszédet mondá szent Melkizedek,
Ábrahántól beszédvén a tizedet,
Hogy Krisztustól el ne térjen ezután
Tilos utra sem a zsidó sem pogány.

53. Zsoltár.

A viszony szentségéhez.

1. Krasznahorka büszke vára, Ráborult az éj homálya.

Erdők árnyán suttog a szél, Jövő boldogságról beszél:

Krisztus Urunk dicső kora Felvirrad a magyarokra.

2. Az éjtszaka sötétjében

Rossz szellemek járnak ébren;

Száguldoznak járműveken,

Ölnek, vágnak fegyveresen.

Embereket elhurcolnak

Módjára a vad barmoknak.

3. Családokat összedulnak,
Nincs irgalom a magyarnak.
A Felvidék dus kertjében
Krisztus imádkozik térden,
Hogy muljék el ez a pohár,
Ami reá mostangatt vár.
4. Véres veríték cseppjei
Földre hullanak könnyei;
Megrendül egész testében
Haláltváró gyötrelmében.
Arcra borul, imádkozik,
Az Atyához kívánkozik.
5. A poroszlók vezérükkel
Megkötözve hurcolják el
A sötétség papjaihoz
Azt, aki nékik üdvöt hoz!
Ott faggatják, kigunyolják
És tövissel koronázzák.
6. Megszólal a veres kakas;
Minden másnak neve: „Hallgass!”
Ő kukorékol egyedül,
Merre az éj leple terül;
Csak néki van szabadsága
A legvadabb gonoszságra.
7. Isten fiának szenvedés
Az egyetlen reménykedés;
S ha a kakas szót hallja,
Még papja is megtagadja;
Tanítványi cserbén hagyják
A szenvedő emberfiát.
8. A magyar sorsa Krisztusé: Aldozat lesz a tótokért;
Krisztus lelke a magyaré; Engesztelés gyilkosiért
A keresztnek szent oltárán Hóhériért imádkozván.
9. Akik eddig együtt laktak, Szent testében egybeforrtak
Együtt éltek szeretetben A jó és a rossz időben:
Óráján a kísértésnek Meghasonlottak, szegények.
10. Krasznahorka sötét vára Felvirrad már nemsokára
Feletted is Krisztus fénye Világi Rend szentségiben:
Ennek éltető sugára Krisztus székely főpapsága!.

54. Zsoltár.

Krisztus-faragó emberek.

A kivánság szentségéhez.

1. Nekem olyan asszony kell, Ha beteg is keljen

fel: Főzze meg a vacsorát, Ugy várja, várja; Ugy

várja, várja, Keblére zárja az urát.

A gyermek:

2. Oly Jézuskát szeretek, Ki hoz játékszereket:
Sipot, dobot, falovat; Ugy hinti tele
Ugy estefeled A fényes fenyügallyakat.

A zenész:

3. Nekem olyan Krisztus kell, Aki mindig énekel;
Dalol, zenél, muzsikál: Ugy mulattatja, szórakoztatja
A bánatos kis Rozikát.

A kocsmáros:

4. Nekem olyan Krisztus kell, Aki öblös vedrekkel
A vizet borrá teszi: És fajborokkal, vig lakomákkal
Az ember gondját elveszi.

Az orvos:

5. Nekem olyan Krisztus kell, Aki nem gyógyszerekkel
Gyógyítja a beteget, Hanem csak sárral vagy egy kis
nyállal, Pusztaszavával enyhítget.

Az építész:

6. Nekem olyan Krisztus kell, Ki nem téglával, kővel
Építi fel templomát. Három nap alatt húz fel egy
falat, Akár egy egész palotát.

A tengerész:

7. Nekem olyan Krisztus kell, Aki jár a tengeren,
Nem kell néki gőzhajó: Nem is kell annak semladik
csónak; A pusztaszaru elég jó.

A léghajós:

8. Nékem olyan Krisztus kell, Kit a légben felemel
Saját szellemereje: Sem karbulátor, akkumulátor
Sem benzin nem kell a gépbe.

A zsidó:

9. Nékem olyan Krisztus kell, Aki pénzzel, fegyverrel
A földet meghódítja: A nagy világot s minden
országot Csak a zsidónak juttatja.

A pogány:

/Dallam és vers nélkül/

10. Én Uram és én Istenem: Jézusom!
Nem vagyok méltó, hogy bejőjj hajlékomba.
Nem vagyok méltó, hogy megoldjam saruidat;
Csak keresztedet kívánom hordozni,
Csak cselédeid, béreseid vagy
Napszámosaid vagy favágóid közé
Fogadj fel engemet, szegény szolgádat. Amen.

55. Zsoltár.

Sréter Ildikónak.

A szülék szentségéhez.

1. Az én édes anyukámnak nincsen sehhol párja, Ha ölelő

gyönyörű két karját felém tárja: Ugy hívogat, ugy

édesget magához engemet, Puha keblén

csókjai között simogatva ölelget.

2. Ha felkelek fehér párnáimról korán reggel,
Hálát adunk mi Atyánknek összetett kezekkel:

Hogy megőrzött mindnyájunkat folymán az éjnek,
Ajkáinkon megcsendül a zsoltáros szépséges ének.

3. Felöltöztet takarosán engem kis anyukám,
Asztalunkat beteríti szaporán azután;
Amit ő ad, minden finom, csupa kerü éden,
S mindezt adja önzetlenül, szeretettel és gyöngéden.

az 55.ik zsoltárhoz.

8. Ime mostan a mi Atyánk súlyos betegséggel
Látogatott meg, Apikám, amit csak műtéttel
Tudott a te jó orvosod gyógyítani Téged :
S mindez történt mindnyájunknak okulása végett!

9. Kis Anyukánk első szóra repült a kórházba,
Hol feküdtél elaltatva és a magas lázban,
Hogy ápoljon féltő gonddal simogatva Téged,
És ha kell, hát életét is feláldozza Érted!

10. Sári néni, Dezső bácsi mindent felkutattak
És Tenéked drága, finom orvosságot adtak;
Szeretettel gondoskodva látogattak Téged:
Adjunk nekik örvendezve egy bő vendégséget!

11. De mindenekfelett hála legyen mi Atyánknek,
Az Ő szépséges Lelkének, szerelmes Fiának,
Hogy Ők mostan visszaadtak minékünk Tégedet:
Zengjünk Nekik dicséretet, zsoltárokat, énekeket!

1. Ezt a kerek erdőt járom én; Ezt a barna kis

lányt várom én . Ez a barna kis lány

viola. Én leszek a Vigasztalója.

2. Én vagyok az a Vigasztaló,
Aki onnan felülről való,
Az Atyától s Fiutól ered
S fenntart mindent: földet és eget.
3. Engem Krisztus küldött hozzátok,
Mikor ígéretét vártátok
Elrejtőzve a nagy teremben
Zsidóktól való félelemben.
4. Mint a sebes szélnek zugása
És a tüzes nyelvek fénylángja
Alakjában szálltam reátok,
Hogy Krisztust bátran megvalljátok!
5. mit féltek hát kicsinyhitűek,
Ha sátán közelit felétek;
A félelem rossz tanácsadó,
nem adja azt a Vigasztaló!
6. "mondjátok meg rüvek, virágok,
na a Vigasztalót láttátok;
Az én szívem vérzik, kesereg:
Kirabolt egy gonosz hadsereg.
7. Én vagyok a szegény Viola,
Enyém volt híres Pannonia:
Tejjel-mézzel folyó Édenkert,
Most a sors keze sujtott, levert.
8. E nagy erdő fái: emberek,
Kiket szólítani nem merek;
Kiket rossz ígézet fogva tart:
Saját vére üzi a magyart!
9. E fák már az égig nővének,
Mint megirták régen a vének:
Az istentelenek hangadók
S minden gonoszságra kaphatók.
10. Családomat vihar széthányta
A világ minden irányába;
Csak magam virrasztok egyedül
A családi bus tűzhely körül."
11. Ne sirj, ne sirj, kedves leányom!
A te bánatodat átlátom;
Ismerem én egész éltedet
S hitedet, mi eddig éltetett.

12. Megsugom néked a titkos szót,
Amit Atyánk szent Fiához szolt:
Te leszel az új kor sorsosa,
Az új földnek szentelt városa .
13. Megujítom te földed színét,
Nem vihetnek sehová innét;
Mindent hozzád fognak láncolni
Az örök szeretet szálai.
14. Ki voltál eddig Hungária,
Ezután leszel Hangaria;
Te leszel az ékes virágszál,
Ki által Jézus e földre száll.
-
15. „Én Uram, én édes Istenem!
Mindezeket meg nem érdemlem;
Én vagyok Te szegény szolgálód,
Ugy legyen, amint Te kívánod. Ámen.”

57. Zsoltár.

A szent fügefáról.
A szülék szentségéhez.

1. Megvágтам az ujjam , jaj de fáj. Fügefa

levelet raktam rá. Fügefa levele kigyógyít,

Elüzi a bánat kigyóit.

2. Ősi a fügefa meséje,
Mint azt édes anyám mesélte;
Visszaszáll az Eden-kertjébe
Drága őszülénk idejébe.
3. Mikor az őskigyó, a csalfa
Édes őszanyánkat megcsalta,
S megjelent földön az első bűn:
Boldogság melge el is tűnt.